

РЕШЕНИЕ

№ 615

Гр. Перник, 30.09.2014 година.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание проведено на двадесет и четвърти септември през две хиляди и четиринадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Игнат Георгиев

ЧЛЕНОВЕ: Емилия Иванова

Ивайло Иванов

при съдебния – секретар В.Х. и с участието на прокурор Михайлов от окръжна прокуратура Перник, като разгледа КНАХД № 531 по описа за 2014 година докладвано от съдия Ивайло Иванов, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” срещу съдебно решение № 297 от 06.06.2014 година, постановено по н.а.х.дело № 00134/2014 година по описа на районен съд Перник, с което е отменено наказателно постановление № 23-2307231/05.12.2013 година, издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на „*****” ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лева на основание чл. 416, ал. 5, във връзка с чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда /КТ/, като наложената имуществена санкция е за това, че работодателя е наел лицето Л. М. Б. с ЕГН ***** като „монтьор“ без сключен трудов договор, преди постъпването му на работа, представляващо нарушение на чл. 62, ал. 1, във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ.

Касаторът твърди, че постановеното съдебно решение е неправилно и незаконосъобразно, както постановено в нарушение на материалния закон. Моли съда да постанови решение, с което да отмени решението предмет на касационна проверка и по същество постанови друго с което да потвърди НП.

В съдебното заседание касаторът редовно призован не се представлява.

В съдебно заседание ответникът по касационната жалба чрез процесуалния си представител адвокат Стефан Даскалов моли съда да остави в сила решението на районен съд Перник, като правилно и законосъобразно.

Представителят на окръжна прокуратура Перник дава мотивирано заключение за неоснователност на касационната жалба, поради което моли съда да остави в сила решението на районния съд.

Административен съд Перник, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, след съвещание, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на разглеждане пред районен съд Перник е било издаденото от касатора наказателно постановление № 23-2307231 от 05.12.2013 година на директора на дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, за налагане на имуществена санкция в размер на 5 000 лева, на основание чл. 416, ал. 5, във връзка с чл. 414, ал. 3 от КТ на ответника по настоящата касационна жалба. Административнонаказателната му отговорност е била ангажирана за това, че ответното дружество в качеството си на работодател е извършило нарушение на трудовото законодателство по чл. 62, ал. 1, във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ, като на 11.11.2013 година в автопарк, находящ се в гр. Перник, кв. „*****“ № *** е наело лицето Л. М. Б. с ЕГН ***** като „монтъор“ без сключен трудов договор, преди постъпването му на работа. Безспорно е и от показанията на това лице, разпитано от въззивния съд като свидетел, че той е имал уговорка – граждански договор за извършването на определено количество работа, но не е имал трудов договор сключен с въззивника.

Първоинстанционният съд е проявил процесуална активност и е събрал относимите към спора доказателства, въз основа на които правилно е установил фактическата обстановка. В изпълнение задължението си за извършване проверка на издаденото НП, решаващият съд е констатирал, че описаното в него нарушение е недоказано, т.к. от събраните доказателства е налице облигационно правоотношение, а не трудово, за което ответникът по касационната жалба е привлечен към административно наказателна отговорност по реда на чл. 62, ал. 1, във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ, съдържащ задължение за работодателя да сключи трудов договор в писмена форма, подписан и от двете страни. С оглед безспорно установеното по делото, че такъв трудов договор не е бил сключен между страните, към момента на установяване на нарушението – 11.11.2013 година, а е имало сключен граждански договор за изработка на посочената дата и представен на контролните органи, решаващият съд е приел, че в случая не е налице основание за сключване на трудов договор между страните. Развити са подробно мотиви в тази насока за същността на трудовото правоотношение и съотношението му с облигационното правоотношение, съответно е установено че възприето от органите на административнонаказателното производство като източник на отговорността на дружеството жалбоподател е неправилно и вменената му административнонаказателна отговорност за такова административно нарушение. По тези съображения районния съд е отменил наказателното постановление.

Постановеното решение е правилно. Правилно и законосъобразно решаващият съд е приел, че с оглед установеното несъществуване на трудово правоотношение за страните не възниква задължение за сключване на трудов договор, съответно обективно е невъзможно да се извърши нарушение на регламентираната в чл. 62, ал. 1 от КТ форма. От друга страна попълнените данни в предоставената декларация от лицето Л. М. Б., представлява предварително изготвена бланка, която съдържа конкретни графи (работно място, работно време, работна седмица, почивки), само въз основа на която декларация не може по категоричен и несъмнен начин да се докаже, че е налице прикрито трудово правоотношение. За пълнота на изложението следва да се отбележи, че трудовия договор има за предмет престигането на работна сила (жив труд) от работника за продължителен, в повечето случаи неопределен срок, а при гражданския договор (договора за изработка) се дължи конкретен трудов резултат (овеществен труд) за определен срок. При трудовия договор работникът е в зависимост от своя работодател и е задължен да спазва определения ред и трудова дисциплина, работно време и т.н., а при договора за изработка изпълнителят дължи само "изработването на нещо", на уговорения резултат и е независим, стопански и оперативно самостоятелен при изпълнението. И при двата договора се дължи възнаграждение, но то се различава по своето естество, като трудовото възнаграждение е правно регламентирано, има гарантиран минимален размер и се изплаща ежесечно, а възнаграждението, което следва да заплати поръчващият, се договаря свободно между страните и се изплаща след приемане на изработката, по принцип - еднократно.

В тази връзка настоящия касационен състав намира за правилни изводите на решаващия състав, че не са налице елементи на трудово правоотношение. С оглед изложените съображения, настоящия касационен състав, при извършената проверка по реда на чл. 218 от АПК счита, че обжалваното решение е валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон.

Мотивиран от гореизложеното, Административен съд Перник, касационен състав и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 297 от 06.06.2014 година, постановено по н.а.х.дело № 00134/2014 година по описа на районен съд Перник.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ: /П//П/